Nansie: Aarme hounder

Aarme hounder

Thais Roodpoot is nou al n weke bie heur. t Bevaalt hom bliekboar goud, want hai moakt nog aal gain aanstalten om wieder te vlaigen en zien aigen troep weer op te zuiken.

As n deftege meneer stapt hai d'haile doagen over t haim en as e honger het, gaait e bie d'sloot stoan te vissen. Dat kin e uren achter mekoar volholden en zo nou en din zai je zien kop in de nekke goan en din wait je, dat e weer n kikker of n viske te pakken het.

Nansie en d'hennen stoan der vol bewondern noar te kieken.

Konden zai dat ook mor!

“k Zol ook best n aaiber wezen willen,” zegt Nansie tegen Wanda, “dat liekt mie ja zo mooi om mit zukse hoge poten deur t wotter te lopen.”

“Mor kikkers en vizzen zol ik ter nait deur kriegen kinnen,” antwoordt Wanda, “dat liekt mie ja zuks maal eten. n Lekkere wurm dij gaait ter wel in, mor n sparrelnde vis, doar begun ik nait aan.”

“Nee, dat liekt mie ook niks,” geft Nansie heur geliek, “en je goan der zo van uut de snoavel stinken. Hest doe wel ais roken hou of Thais uut d'haals rokt.”

Wanda wait ter alles van. Zai vindt ook, dat Thais gain biezunder vrizze oadem het.

Boer Willem let Thais ook mit rust. Hai vindt t ja wel mooi zo'n grode mooie vogel bie hom op t haim.

Op n dag as ze ais bie mekoar te proaten stoan, vragt Wanda inains: “Doe Thais, doe bist in Oafrikoa west nait? Kinst ons doar nait ais wat over vertellen?”

Thais kikt heur uut d'hoogte aan en knipt d'ogen dichte.

“Loat mie ais noadinken, “ zegt e, “hou zat dat nog mor weer in Oafrikoa? Wat wolst aiglieks waiten?”

“Hebben ze in Oafrikoa ook hounder?” vragt Nansie.

Thais knipt nog n moal zien ogen dichte en t liekt wel of e hail daip noadenkt.

“Dat dut e der om,” fluustert Nansie tegen d'aander hounder, “dat liekt slim geleerd.”

Thais dut noa n zetje d'ogen weer open en kuggelt haardop.

“Joa,” zegt e din inains, “ze hebben in Oafrikoa ook hounder. Mor dij zain der aans uut as joe. Ze hebben van allerhaande kleuren veren, want t kin heur niks verschelen bie welkse hoane of ze touholden.”

De hounder kieken mekoar ais aan. Dat binnen din ja aalmoal hennen zoas Jaantje der aine is.

“Ze lopen zo mor vrij rond,” gaait Thais wieder, “mor ze binnen wel van mìnsen. Dij mìnsen loaten heur nait veul aan heur hounder gelegen liggen. t Ainegste wat ze doun is d'aaier opzuiken en zo nou en din aine slachten en opeten.”

De griezel lopt Nansie en Wanda over de graauw. Opeten is ja wel t slimste wat n henne overkomen kin.

“En kriegen ze doar lekker vreten, Thais?” prat Wanda der mor gaauw overhìn.

“Vreten kriegen ze nait,” zegt Thais, “ze mouten zulf mor zörgen dat ze aan de kost komen. Ze lopen din ook d'haile dag te zuiken en te schoemen of ze wat vinden kinnen. En omdat ter zoveul binnen, kriegen ze aiglieks nooit genog. Doarom binnen dij Oafrikoanse hounder ook huil slim moager.”

“Din hebben wie t oardeg beter trovven,” stelt Wanda vast.

“Inderdoad,” geft Thais heur geliek, “kiek, dij boeren doar in Oafrikoa binnen huil slim aarm. Dij hebben gain sìnten om houndervreten te kopen en doarom mouten d'hounder veur zukzulf zörgen.”

Mit deftege pazzen stapt hai noar d'sloot,. Hai het honger kregen van t vertellen en wil ais perbaaiern of e n lekker vet kikkertje aan d'hakken komen kin.

“Aarme hounder,” fluustert Nansie tegen Wanda, “maggen wie even bliede wezen, dat we hier bie boer Willem op t haim leven.”

“Joa,” antwoordt Wanda, “aiglieks is t nait eerlek. Wie worden asmis veuls te vet en dij hounder hebben aaltied honger.”

“Zollen wie nait wat veur dij hounder doun kinnen?” vragt Nansie zuk òf, “meschain is t wel meugelk dat Thais, as e t aander joar weer noar Oafrikoa gaait, wat korenkörrels van ons mitnemt om aan dij hounder doar te geven.”

Wanda knikt. Doar mouten ze mor ais over noadìnken.

Henri Wierth

tekening: Maria Rietsema